

Posudek vedoucího práce k diplomové práci

autorky Bc. Alžběty Škopkové

na téma **Spoluvlastnictví**

Diplomová práce byla v souladu s pokynem děkana č. 23D/2011 ze dne 2.8.2011, kterým se stanoví postup při ověřování originalnosti vysokoškolské kvalifikační práce, prověřena antiplagiátorským programem THESES, který nevykázal shodu diplomové práce s jinými díly.

Diplomová práce sestává z osmi částí včetně úvodu, závěru a cizojazyčného resumé. Pokud jde o rozsah, předkládaná práce výrazně přesahuje minimálně stanovený rozsah. K práci nejsou připojeny žádné přílohy, to však není s ohledem na spíše teoretický charakter práce vůbec na škodu.

Práce je doplněna standardním seznamem použité literatury, který v podstatě odpovídá formálním požadavkům. Je však třeba poukázat na jisté nepřesnosti a nejednotnost v citacích. Autorkou využité prameny jsou pestré a rozsahově přiměřené. Již na tomto místě je třeba předeslat, že předkládaná práce je z významné části kompilátem z děl jiných autorů. Autorka čerpala nejen z odborné knižní a časopisecké literatury, ale také z internetových zdrojů a ze soudní judikatury. Byť nejsou soudní judikáty v konkrétní kauze v českém právním prostředí pramenem práva, mají svůj nesporný význam a práce s nimi by měla být pro každého právníka naprosto běžnou rutinou. Proto je uspokojivé, že autorka s judikaturou pracuje. Je však patrné, že autorka sama poněkud rozporuplně vnímá vztah judikatury k původnímu a aktuálnímu občanskému zákoníku. Na str. 77 autorka konstatuje, že judikatura měla důležitou roli po nabytí účinnosti nového občanského zákoníku, a že v této době bylo potřeba upravit majetkoprávní vztahy v oblasti spoluvlastnictví, a to především tam, kde se právní poměry výrazně změnily. V rámci seznamu judikatury se však pouhé dva (v seznamu na posledním a předposledním místě uvedené) judikáty týkají nové právní úpravy, nicméně nejedná se o případy, kde by došlo k autorkou zmiňovaným výrazným změnám. Jistě by bylo zajímavé, pokud by autorka dohledala nějaký judikát odpovídající její úvaze a učinila jej předmětem analýzy u ústní obhajoby. Pokud jde o soudní judikaturu, je třeba se vymezit také proti myšlence na konci str. 3, neboť úkolem judikatury jistě není vymezení charakteru určitých práv, jak prohlašuje diplomantka, ale rozhodování konkrétních právních věcí.

Pokud jde o poznámkový aparát v práci využitý, ten svým rozsahem odpovídá charakteru práce a způsobu práce autorky s označenými prameny – autorka pracuje s poznámkovým aparátem velmi kvalitně a poznámky pod čarou plní tu funkci, kterou mají v odborném textu plnit (opět s výhradou nepřesností u citací).

Diplomová práce obsahuje přiměřené množství gramatických a interpunkčních chyb, zde se dle názoru vedoucího práce jedná spíše o excesy, které není třeba vypisovat. Jiná je bohužel situace u překlepů, kterých je v práci celá řada (namátkou str. 2 – se zcela zásadním význam, str. 3 – osoba není oprávněn podat žalobu, str. 9 – uplatnění nesouladu je zapisován, str. 78 – velká ztrátu času, zákon o uzavřené kupní smlouvy konstatuje, okamžik nabídku), a zde se evidentně jedná o nedostatečnou korekturu konečného textu.

Autorka se ne vždy vyjadřuje právním jazykem a volí volnější formu, mnohdy téměř beletristickou (namátkou str. 4 – mělo by to tedy fungovat podle občanského zákoníku následovně, str. 77 – velká řada lidí by se mnou jistě souhlasila, str. 78 – mají vlastníci vyhráno), nicméně není to v takovém množství, že by se už nejednalo o odbornou práci.

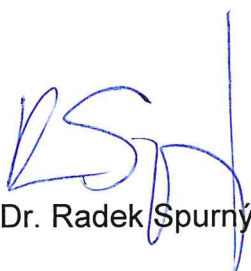
Zvláštní je také vnímání soudů, které autorka na str. 80 charakterizuje jako nejenom tu vyšší instanci, ale především toho posledního zúčastněného na rozhodování. Místy nejsou některé formulace autorky úplně výstižné a spojování myšlenek je kostrbaté, ale z kontextu celé práce je do značné míry zřejmé, co má autorka na mysli a jak uvažuje. Diplomantka se nedopouští věcných chyb, což je do jisté míry také díky tomu, že velká část práce je převzata od jiných autorů. V platné právní úpravě spoluvlastnictví se autorka orientuje dobře.

Z obsahového hlediska je práce pochopitelně vymezena autorkou zvoleným tématem "Spoluvlastnictví". Autorka se drží vybraného tématu ve zvolených intencích. Činí tak v obecnějších kapitolách o věcných právech a vlastnictví a v meritorních kapitolách o spoluvlastnictví a s ním souvisejícím předkupním právu. Autorku lze pochválit stručný historický exkurz, naopak chybí mezinárodní komparace. Práce obsahuje úvahy de lege ferenda, což je žádoucí, byť v podání autorky se jedná spíše o zhodnocení současného právního stavu než doporučení úpravy budoucí. Vedoucímu práce není příliš jasné, co má autorka na mysli formulací, že zrušený zákon o vlastnictví bytů se používá dodnes a je velkou oporou ustanovením o bytovém spoluvlastnictví obsaženým v občanském zákoníku, stejně jako vyjádřením předpokladu, že opora bude dostatečná a nebude žádoucí vtělovat zákon o vlastnictví bytů do občanského kodexu. Autorka naopak velmi správně vnímá problematičnost nového pojetí předkupního práva.

U ústní obhajoby nechť se autorka zaměří na řešení modelové situace, kdy by povinný z předkupního práva po řádném uplatnění předkupního práva oprávněným z předkupního práva ustoupil od záměru prodeje. Dále nechť autorka vysvětlí podstatu vypořádání podílového spoluvlastnictví v tzv. širším smyslu včetně případných procesněprávních souvislostí.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem doporučuje vedoucí práce posuzovanou diplomovou práci k obhajobě, a to předběžně jako velmi dobrou.

V Plzni dne 3.5.2019

JUDr. Radek Spurný